

ÚVOD

V zemi Elruth žije čaroděj Luragh, o kterém mnozí pochybují, zda stojí na té správné straně. Kdysi čestný a snaživý učeň podlehl zlověstnému čaroději Nekrodovi, kterému léta oddaně sloužil v okupovaném Zaghtu. Věci se však změnily a jeho novým cílem je postavit se mu a ukončit jeho hrůzovládu jednou provždy. S pomocí nově vytvořeného klanu čarodějů, kterému velí, jsou šance na porážení nepřítele vysoké. Luraghovi by v boji mohly pomoci i vzácné a mocné předměty, sidarské klenoty, které vytrvale hledá napříč celou zemí.

Král lidí, Qarzin, se na druhé straně nechce spoléhat na vratká slova čarodějů a mobilizuje všechny vojenské síly z každého koutu země. Očekává tvrdý a náročný boj.

Nepřítel klidně vyčkává. Beze strachu z prohry. Beze strachu z boje. Vždyť on sám Luragha léta učil magii a žák nikdy nepřekoná svého zlomyslného mistra, že ne?

KRÁTKÁ HISTORIE

Elruth, malá ostrovní země, byla po tisíciletí domovem různých národů. Většinu jejich obyvatel tvořili lidé, kteří byli navzdory rozdílnostem jednotní a věrní královské koruně.

Dalším, velmi malým národem, byli čarodějové. Podobali se lidem, ale ve své podstatě byli jiní. Téměř všechn svůj čas věnovali samým sobě a svým kouzlům. Poslední roky cítili, že přicházejí velké změny, a proto ostražitě sledovali dění v zemi, do kterého se zapojovali stále více, než bylo pro ně zvykem.

V zemi žili mimo jiné i khrazové či trollové, které lidé považovali za své přirozené nepřátele. Objevili se v Elruthu teprve nedávno, a proto si lidé na jejich přítomnost ještě nezvykli. Khrazové měli k trollům blízko, ale byli menší a útlejší. Měly šedavou, na pohled suchou pokožku a neforemné, nevýrazné tváře. Všichni měli úzké a ploché nosy a nízké čelo. Byli známí propracovaným systémem kast a nejvíce v oblibě měli drahé kovy a vzácné meče, zejména takové, jaké by sami nikdy nedokázaly ukovat. Pro trolly byli až příliš chytří. Naopak, těžké a silné jedince, žijící obyčejně v jeskyních, využívali khrazové na manuálně náročné práce.

Kdysi dávno zde žili i elfové, ale údajně se po nich téměř nic nezachovalo. Někteří v zemi stále pochybují, zda vůbec existovali. Ze starých písní pramení, že elfové a čáry byly to samé. Říkalo se, že právě od nich čarodějná moc pochází a přešla na čaroděje, kteří ji po nich nějakým způsobem zdědili a mají ji dodnes. Čarodějové by tak mohli být nepřímými nebo přímými

potomky elfů, což by vysvětlovalo jejich zájem o přírodu, kterou elfové nade vše milovali.

Ostrovní zemi vládl král Qarzin a to pevnou rukou. Jeho vláda byla spravedlivá a klidná. Nevládl poslední roky sám, po jeho boku stál jeho syn Ydragolen, dědic trůnu, vychovávaný od dětství v duchu zodpovědnosti a oddanosti zemi. Otec mu postupně svěřoval stále více pravomocí, a tak se mladý princ stal přirozenou součástí vlády nad Elruthem.

Král měl kolem sebe mnoho rádců, ale jeden z nich měl výsostné postavení. Nad všemi ostatními rádci stál dvorní čaroděj Tall. Byl to jediný čaroděj, komu mohl král plně důvěřovat. Vysoké postavení mu umožňovalo pomáhat králi se vším potřebným a v neposlední řadě pomáhat s řízením země. Čarodějové jako Tall museli projít výcvikem. Každý čaroděj byl zavázán naučit se ovládat svou sílu a učit se od zkušenějších druhů. Všechno, co Tall věděl, se naučil od nejzkušenějšího, nejvyššího čaroděje Xedira. Po výcviku se čarodějové vydávali na vlastní cestu sebepoznání a sebeovládání. Podle pravidel, kterými se řídili, sepsaných prvním čarodějem Meredahem, byli efě povinni najít ve svém životě způsob, jak být pro zemi užiteční. „Efě“ byl výraz ze starého jazyka, kterým Meredah označoval čaroděje. Od něho pocházel i výklad starého jazyka, tzn. efëllar, nebo jak ho někteří nazývali staroelruthský jazyk.

Pokud jde o ráz krajiny, ve své podstatě byl Elruth ostrov obklopen mořem. Mírné klima zajišťovalo životaschopné prostředí. Panovala zde teplá léta a mrznoucí zimy. Ostrov se pyšnil množstvím zeleně, lesů, luk, řek a hor. Dva velké lesy se rozpínaly až po hranice země, Ztracené lesy na krajním západě

a Východní lesy zabíraly téměř celou východní část země. Největší pohoří tvořily Midanské hory, které ukrývaly mnoho tajemství a byly přirozeným prostředím a útočištěm pro čaroděje. Nejvyšší hora pohoří, Mont Saa, zůstala opuštěná a dosud se nenašel nikdo, kdo by dokázal vystoupit na její vrchol. Mnozí se o to pokoušeli bohužel neúspěšně.

V zemi byly i dva přístavy, Nerlos a Lernos. U Lernosu se rozprostíraly jeskyně se spleťtými, nekonečnými chodbami. Nerlos byl poslední přístav, který ještě patřil lidem. Obývala ho rodina, která se o něj starala a každý příchod a odjezd lodí přísně kontrolovala.

Pak zde byly ještě Dračí ostrovy a ostrov Efëas. Souostroví složené z několika ostrovů patřilo i nepatřilo k Elruthu. Traduje se, že právě tam kdysi žili draky, ale jejich existence nebyla nikdy potvrzena. Oficiálně je král nepovažoval za důležité a tvářil se, jako by neexistovaly. Myslel si však své a mluvit s ním o nich bylo jak přemlouvání do studny. Považoval je za pusté pláne a soustředil se na to, co bylo třeba řešit ze dne na den tak, aby jeho lid přežil období, které zcela jistě mohlo být jejich poslední...

TROCHA JINÝ PROLOG

Ještě v poměrně nedávné historii země, zhruba před dvěma desítkami let, byl Zaght hlavním městem Elruthu. Krásné, honosné, impozantní velké město, kdysi centrum všeho dění, zažilo tragické a nelítostné časy.

Jednoho pochmurného dne ho bezostyšně napadl černokněžník Nekrod s pomocí jemu sloužících khrazů a trollů. Obsadili celé město a čaroděj z něj vyhnal všechny původní obyvatele, včetně krále a jeho syna. Jakýkoli odpor se ukázal jako zbytečný. Proti nepříteli a jeho podřízeným se nebylo možné vzepřít. Nebylo to v silách lidí a nepomohli jim ani čarodějové, kteří žili roztroušení po království a v té době nesloužili nikomu. Navíc královská rodina v té době neměla vlastního ochránce. Jediný čaroděj, který byl tehdy spojen s králem, byl nejvyšší čaroděj Xedir z Arkomu, který stál před dilematem, zda má vycestovat z Midanských hor a postavit se Nekrodovi tváří v tvář. Formální hlava čarodějů se nakonec do Zaghtu nevybrala, čelit takové přesile by starý mudrc sám nedokázal. Nikdo nemohl být připraven čelit hordám ozbrojených khrazů, které z pozadí ovládal černokněžník.

Vystrašení obyvatelé byli nuceni opustit své příbytky az kdysi hrdého města se utáhli do útočiště, Aesu, někdejšího druhého největšího města. Změna nebyla jednoduchá, ale přesto dělali, co mohli. Během následujících let si obyvatelé jen pomalu zvykali na nové prostředí. Snaha, kterou vynaložili na přebudování města tak, aby téměř identicky kopírovalo milovaný Zaght, se jim nakonec vyplatila. Alespoň kopie jejich domova jim

přinášela jakou – takou útěchu ve strašlivých časech neutuchající války. Vybudovat stejné město, na jaké byli zvyklí, bylo jediným způsobem, jak opravdu nezapomenout, za co bojují. Nejen domy, obchody, hospody či náměstí kopírovaly podle původního města. Nesly i stejné názvy. Náměstí, které bylo propojeno s nádvořím královského dvora, muselo dokonce být několikrát předěláno, protože podle krále nepůsobilo dostatečně věrně.

Zaght, který byl od Aesu vzdálen dva dny cesty na koni, obýval jeho nový pán, Nekrod. Přivedl si k sobě khrazy, trolly a další bytosti, které mu věrně sloužily. Říká se, že v samotném městě žil úplně sám. Že své přísluhovače vytlačil na okraj města a khrazové se tlačili na vnitřních hradbách. Čaroděj jim vytvářel podmínky pro život, ale s přibývajícím počtem obyvatel se tento úkol stával stále náročnější. Khrazy trápil nedostatek surovin, které byly pro jejich fungování nezbytné. Touha po výstavbě nových domů rostla, a to nejen v hlavním městě, ale také v jeho okolí. Někteří z nich se dokonce usadili přímo v hradbách, které narušovaly svými vyhloubenými podzemními chodbičkami. Zdi se oslabovaly, ze stěn vypadávaly cihly a suť se hromadila všude kolem. Samotné opevnění dýchalo únavou, kterou Nekrod ignoroval.

Po celé zemi se šířily zvěsti o černokněžníkovi, který měl kdysi učně – mladého čaroděje věčně zahaleného v tmavém plášti. Nikdo nikdy neviděl jeho tvář, nikdo s ním nepromluvil. Posel, který se vracel z Nerlosu, uslyšel rozhovor khrazů pochodujících nedaleko města. Mluvili o něm potichu, jako by se báli, že je někdo uslyší. Volali ho Hureeg a tvrdili, že plnil úkoly jako obyčejný žoldák, bez vlastní vůle, jen jako nástroj v rukou svého pána.

Osud každého, kdo se s temným pánem spolčil nebo se mu vzepřel, ale byl vždy stejný. Čaroděj, khraz, troll či člověk – nikdo nedokázal obstát proti jeho vůli. Dokonale ovládal starou řeč, jazyk, který mu dával moc nad živly, nad magií i nad slabšími myslami. Khrazové a trollové se mu poddávali bez odporu, ale jeho vliv sahal dál. Dokázal časem proniknout i do myslí lidí a, jak naznačoval příběh o jeho posledním učni, dokonce i do mysli čarodějů.

KAPITOLA I.

SMRTELNÉ ZRANĚNÍ

Hluboko ve Východních lesích se nacházela útulná malá dřevěná chatka, ve které žila místní bylinkářka. Nejbližší vesnice byla vzdálena asi půl dne cesty. Lesy zpravidla navštěvovali jen ti, kteří tam šli za účelem lovu nebo sbírání bylinek či hub, které rostly jen tam. Potom zde byla ještě velmi malá skupina těch, kteří věděli, že tam bylinkářka žije a hledali její pomoc.

Současnost

Luragh se probudil na ostrou bolest v pravém rameni. Ještě stále měl pocit, jako by v něm měl zapíchnutý hrot khrazského šípu. Ve skutečnosti v něm však už žádný hrot neměl a rána byla pečlivě uvázána bílými látkovými obvazy.

„Prokletí khrazové“ zamumlal, když si vzpomněl na to, jak se mu zranění přihodilo. Posadil se, ale čísi ruka ho zatlačila zpátky do postele.

„Nyla!“ křikl čaroděj. „Ty jsi... jak dlouho jsem...“ nedopověděl a při pohledu na ustaraný výraz na její tváři náhle zmlkl.

„Nenechala bych tě umřít. A už vůbec ne na prahu mých dveří“ kroutila hlavou útlá žena s šedivými vlasy po ramena, sepnutými do jednoduchého copu.

„Zotavuješ se pomalu, ale doufám, že se vyléčíš úplně. S pomocí lesa je možné všechno.“ Mávla rukou na stěny doslova obsypané sušenými rostlinami, mořskými řasami a okvětními

lístky květů. Pokoj připomínající spíše obchod s bylinkami působil uklidňujícím dojmem. Byla to neobyčejná oáza klidu pod správou neobyčejné ženy v širokém a neprobádaném lese.

„Nevím, jak se ti odvděčit, Nylo. Pokud někdo ví, co s polomrtvým čarodějem, jsi to ty“ řekl a ve tváři se mu objevil náznak lehkého úsměvu. Nyla mu úsměv letmo opětovala, přešla do jiné místnosti a vrátila se s malým kotlíkem, ze kterého se hustě kouřilo. Výpary byly tmavé a vzduch se nad kotlíkem vlnil.

„Tohle vypí“ přikázala čaroději, a ten bez reptání poslechl. Do minuty padl na lůžko a usnul dříve, než stihl celý vývar dopít.

Probudil se až na další ráno. Nyla mu, zatímco spal, vyměnila obvazy a opatrně ho na posteli posadila.

V domě, který připomínal přeplněnou spíž, chystala od brzkého rána sytý pokrm pro sebe a Luragha.

„Čas k snídani“ zavelela. „Tedy...ty budeš ještě v posteli, musíš odpočívat.“

Luragh neprotestoval. Sušené houby polité bylinkovým olejem, něco, co vypadalo jako rybí ploutve obložené zeleným salátem, a několik druhů nápojů působily na stolečku, který přisunula k jeho posteli, honosně. Jakoby snídali u krále, a ne v zapomenuté chatě na okraji lesa. Nasládlá vůně Luragha uspávala, ale možná jen potřeboval odpočinek. Poslední roky ho moc neměl.

Jakmile se dosyta najedli, Nyla odtáhla židli a přisunula si dřevěné křeslo k Luraghově posteli.

„Tak, čaroději. Jak ses sem vůbec dostal?“ oslovila ho, přestože znala jeho pravé jméno. Luraghovi nezbylo nic jiného, než jí popsat události posledních dnů. Cítil se slabě a vyčerpaně a byl

ve tváři bledý, ale překonal se a pustil se do vysvětlování. Při mluvení se držel za pravé rameno, jako by testoval, jestli ho při dotyku bude bolet a zda jím může hýbat.

„Před několika dny jsem narazil na asi dva tucty khrazů. Bylo to nedaleko Nerlosu. Cestoval jsem sám a když jsem je spatřil, chtěl jsem utéct. No spatřili mě a pronásledovali a navzdory jejich převaze jsem byl nucen se jím postavit. Více z nich jsem pobil, ale bylo jich příliš mnoho a moje magie přestala v jednom momentě fungovat. Ti, kteří přežili, na mě pálili jeden šíp za druhým. Neměl jsem už žádnou magickou ochranu a jeden z nich mě trefil do ramene. Byl jsem zraněn a oslaben, ale naštěstí mého koně nezranili a dovedl mě až sem. Nebyť Haola, nepřežil bych. Věděl jsem, že v takovém stavu dlouho nevydržím a že jen ty mě dokážeš vyléčit. Když si vzpomněl na Haola, vyschlo mu v krku, protože vlastně nevěděl, kde je a jestli žije.

„Neboj se, je v pořádku,“ ujistila ho Nyla, jako by četla jeho myšlenky.

Jediné, co Nylu na jeho vyprávění překvapilo, nebylo ani to, jak se dostal do střetu s khrazy, ale způsob, jakým o velkém počtu khrazů mluvil. Jako by jich bylo nanejvýš tak pět.

„Vůbec nestárneš,“ poznamenala, ignorujíc fakt, že čaroděj ztratil moc. „Vypadáš stejně jako před mnoha lety. Ale ... působíš jaksi jinak,“ dodala.

„Navíc, když jsem vás s otcem před lety poprvé potkala, nikdy bych neřekla, že tě jednou budu léčit. Já, obyčejná bylinkářka.“ Schválně poukázala na jakousi podřazenost, kterou lidé často pocítovali vůči čarodějům, ale nemuseli by.

Luragh si povzdechl.